

Arrest

nr. 156 265 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 april 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt

verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op 30 juni 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg onder de identiteit D.M. op 22.12.2003 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 19.07.2006 afgesloten met de beslissing 'niet erkend' door de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen, hem betekend op 21.08.2006. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 21.08.2006 tot 29.06.2010 illegaal in België. Op 29.06.2010 werd betrokkene, naar aanleiding van een aanvraag art. 9ter die hij eveneens had ingediend onder de identiteit D.M., in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Deze aanvraag art. 9ter werd echter op 18.02.2013 afgesloten met een ontvankelijke doch ongegronde beslissing, hem betekend op 18.03.2014. Weer verkoos betrokkene geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien verblijft hij illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedure - namelijk 2 jaar en 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Ook het feit dat er vertraging, zelfs onredelijk lang (de procedure inzake de aanvraag art. 9ter duurde iets minder dan 4 jaar en 1 maand), werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Betrokkene beweert dat hij de aanvraag niet kan richten vanuit zijn land van herkomst omdat zijn leven daar ernstig gevaar loopt en dat ook zijn veiligheid en integriteit ernstig in gevaar zou zijn gezien de huidige instabiliteit. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene de aanvraag niet kan richten vanuit zijn land van herkomst omdat zijn leven daar ernstig gevaar loopt en dat ook zijn veiligheid en integriteit ernstig in gevaar zou zijn gezien de huidige instabiliteit, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de loutere verwijzing naar de politieke, sociale en economische problemen in zijn land van herkomst; dit kan evenmin aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene nalaat om deze politieke, sociale en economische problemen te specificeren en toe te lichten op zijn eigen situatie.

Verder beweert betrokkene dat hij geen familieleden meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 34 jaar in Algerije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Voor wat betreft de verwijzing naar zijn financiële toestand, de bewering dat hij zijn huis kwijt is en geen enkele ander bezittingen meer heeft en dat er in zijn land van herkomst geen sociaal vangnet bestaat, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene steeds een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft

een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kunnen de bovenstaande elementen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit verdrag hier niet van toepassing is. Betrokkene is namelijk meerderjarig én toont niet aan dat hij minderjarige kinderen zou hebben.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier eveneens niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen heeft ondervonden van anderen en ook nooit problemen heeft aangericht aan anderen, een blanco strafregister heeft en nooit een gevaar voor de Belgische openbare orde heeft betekend, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert december 2003 in België, heeft Nederlandse lessen en een cursus Maatschappelijke Oriëntatie gevolgd, behaalde een attest van inburgering, is werkwilbig en legt diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Tevens neemt de gemachtigde op 8 juni 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoeker op 30 juni 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

" (...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tót verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.02.2013, hem betekend op 18.03.2014."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Dat zoals hoger betoogd en niet betwist door DVZ verzoeker sinds 2003 in België verblijft en sindsdien volledig vervreemd is van zijn eigen land

Dat anderzijds verzoeker ook medische problemen heeft zodat hij zo maar niet kan terugkeren naar zijn eigen land, problemen die wel degelijk gekend zijn bij DVZ daar DVZ in de beslissing a quo verwezen wordt naar deze problematiek van verzoeker op medisch vlak ;

Niet het onvoorziene en zeldzaam karakter van de feiten dienen aangetoond te worden maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland alle omstandigheden in acht genomen een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene :

- R.v. St. nr 6962 dd. 11.07.1996, TVR 97/4, p. 385

Dat de Raad van State bij arrest nr 73.025 dd. 9 april 1998 bepaald heeft dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr 73.025, 9 april 1998, R.v. St. , 1998,69) ;

De Raad van State besliste als volgt : “les circonstances exceptionnelles au sens de l’article 9 al. 3 de la loi du 16 décembre 1980 ne sont pas des circonstances de force majeure mais sont celles qui empêchent, ou du moins rendent très difficile le retour de l’étranger dans son pays d’origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour y introduire sa demande d’autorisation de séjour auprès du poste diplomatique belge compétant »

- C.E. n° 888.434, 29 juin 2000, APM, 7 septembre 2000, p. 139 Sommaire

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen” .

Dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2° lid Vw. En anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat verzoekster als buitengewone omstandigheden, zijnde omstandigheden die de terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen, bijzonder moeilijk maken en welke een onherstelbaar ernstig nadeel inhouden, aanhalen dat een terugkeer :

de veiligheid en integriteit van verzoekster ernstig in gevaar zou brengen gezien de huidige instabiliteit, verzoeker zou verplichten om op een niet-menswaardige manier in volledige armoede te leven, gezien hij geen familieleden heeft bij wie hij terecht zou kunnen, hij zijn huis kwijt is en verder geen enkele bezittingen meer heeft, er aldaar geen sociaal vangnet bestaat, zeker niet voor verzoeker,

de verbreking impliceert van de lopende schoolverplichting van verzoeker, onderwijst dat hij in zijn land van herkomst niet kan krijgen en ook nooit gehad heeft/of zal kunnen krijgen,

de verbreking impliceert van de vele en warme sociale contacten en relaties van verzoeker met de ganse gemeenschap,

verzoeker heeft inmiddels contacten opgebouwd in België zoals hierna verder zal blijken ,

algemeen, een verbreking zou impliceren van een verregaande integratie in- en een verbreking van de vele sociale/affektieve/emotionele banden met de gemeenschap ;

Dat er in deze ernstige omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag te doen van op Belgisch grondgebied om dat men niet kan verwachten dat verzoeker terug naar zijn land van herkomst gaat, enerzijds gezien zijn financiële toestand doch anderzijds gezien de politieke problemen in zijn eigen land waarvan iedereen op de hoogte is ;

Niet het onvoorziene en zeldzaam karakter van de feiten dienen aangetoond te worden maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland alle omstandigheden in acht genomen een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene :

- R.v. St. nr 6962 dd. 11.07.1996, TVR 97/4, p. 385

Dat de Raad van State bij arrest nr 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalt heeft dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr 73.025, 9 april 1998, R.v. St. , 1998,69) ;

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen” .

Dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel

9,2° lid Vw. En anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling ‘buitengewoon’ nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

Dat er in deze diverse redenen zij en wel buitengewone omstandigheden die het aanvragen van een visum met toepassing van art. 9 §1 en 9 §2 bijzonder moeilijk maakt ;”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur dat als volgt wordt toegelicht:

“Aangezien DVZ geen rekening heeft gehouden met de concrete situatie en de mogelijkheid van verzoeker om de aanvraag te doen op grond van art. 9bis van op de Belgische bodem werd het principe van het behoorlijk bestuur geschonden ;”

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel:

“DVZ heeft de gevolgen voor verzoeker om een aanvraag te doen in het thuisland voor regularisatie om humanitaire redenen niet naar behoren beoordeeld daar men geen rekening heeft gehouden met de ernstige medische toestand voor verzoeker zijn vervreemding van de Algerijnse bodem om terug te gaan naar het thuisland uitsluitend voor het vervullen van een formaliteit .”

In een vierde middel wordt de schending van het evenredigheidsbeginsel aangevoerd:

“Verder moet gesteld worden dat er geen evenredigheid bestaat tussen enerzijds de beslissing die werd genomen en de gevolgen van dergelijke beslissing voor verzoeker nl de illegaliteit”

In een vijfde middel wordt de schending aangehaald van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

“Doordat DVZ het verzoek onontvankelijk heeft verklaard, en wel ten onrechte, heeft men ook ten onrechte nagelaten het verzoek tot regularisatie om humanitaire redenen ten gronde te behandelen zodat met art. 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden”

Gezien hun nauwe samenhang worden deze vijf middelen samen behandeld en besproken.

3.2. De Raad stelt vast dat voormelde middelen in wezen enkel gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, waar hij aanvoert dat er geen belangenafweging is en de eerste bestreden beslissing niet zorgvuldig is genomen, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing gemaakt van "het" beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS. 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft toen hij oordeelde dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidbeginsel en van het zorgvuldigheidbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarop de eerste bestreden beslissing tevens steunt.

3.3. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.4. Naast een uitgebreid theoretisch betoog over "buitengewone omstandigheden" wijst verzoeker erop dat hij sinds 2003 in België verblijft en volledig vervreemd is van zijn land. Hij heeft ook medische problemen en kan dus niet terugkeren. De gemachtigde is op de hoogte van zijn verblijf sinds 2003 alsook van zijn medische problemen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing. Hij wijst erop dat er steeds een belangenafweging dient te gebeuren tussen de voorschriften voorzien in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Vervolgens somt verzoeker de omstandigheden op die het hem bijzonder moeilijk maken om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst en welke een onherstelbaar ernstig nadeel inhouden. Hij besluit dat ernstige omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag in België in te dienen en dat men niet van hem kan verwachten dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst, gezien zijn financiële toestand doch anderzijds gezien de politieke problemen in zijn van land van herkomst waarvan iedereen op de hoogte is.

3.5. De Raad stelt vast dat dit betoog, zoals uiteengezet in het eerste middel, in wezen een letterlijke herhaling is van de elementen die verzoeker in zijn in punt 1.1. vermelde aanvraag heeft aangehaald om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bestaan.

De gemachtigde motiveert de bestreden beslissing als volgt:

"Betrokkene vroeg onder de identiteit D.M. op 22.12.2003 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 19.07.2006 afgesloten met de beslissing 'niet erkend' door de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen, hem betekend op 21.08.2006. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 21.08.2006 tot 29.06.2010 illegaal in België. Op 29.06.2010 werd betrokkene, naar aanleiding van een aanvraag art. 9ter die hij eveneens had ingediend onder de identiteit D.M., in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Deze aanvraag art. 9ter werd echter op 18.02.2013 afgesloten met een ontvankelijke doch ongegronde

beslissing, hem betekend op 18.03.2014. Weer verkoos betrokkene geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien verblijft hij illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedure - namelijk 2 jaar en 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Ook het feit dat er vertraging, zelfs onredelijk lang (de procedure inzake de aanvraag art. 9ter duurde iets minder dan 4 jaar en 1 maand), werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Betrokkene beweert dat hij de aanvraag niet kan richten vanuit zijn land van herkomst omdat zijn leven daar ernstig gevaar loopt en dat ook zijn veiligheid en integriteit ernstig in gevaar zou zijn gezien de huidige instabiliteit. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene de aanvraag niet kan richten vanuit zijn land van herkomst omdat zijn leven daar ernstig gevaar loopt en dat ook zijn veiligheid en integriteit ernstig in gevaar zou zijn gezien de huidige instabiliteit, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de loutere verwijzing naar de politieke, sociale en economische problemen in zijn land van herkomst; dit kan evenmin aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene nalaat om deze politieke, sociale en economische problemen te specificeren en toe te lichten op zijn eigen situatie.

Verder beweert betrokkene dat hij geen familieleden meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 34 jaar in Algerije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Voor wat betreft de verwijzing naar zijn financiële toestand, de bewering dat hij zijn huis kwijt is en geen enkele ander bezittingen meer heeft en dat er in zijn land van herkomst geen sociaal vangnet bestaat, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene steeds een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kunnen de bovenstaande elementen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit verdrag hier niet van toepassing is. Betrokkene is namelijk meerderjarig én toont niet aan dat hij minderjarige kinderen zou hebben.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier eveneens niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen heeft ondervonden van anderen en ook nooit problemen heeft aangericht aan anderen, een blanco strafregister heeft en nooit een gevaar voor de Belgische openbare orde heeft betekend, dient opgemerkt te worden dat van alle

vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert december 2003 in België, heeft Nederlandse lessen en een cursus Maatschappelijke Oriëntatie gevolgd, behaalde een attest van inburgering, is werkwillig en legt diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde met de aangevoerde elementen, zoals de financiële en politieke problemen van verzoeker en zijn verblijf in België sinds 2003, rekening heeft gehouden en dienaangaande een belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verder blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de aangehaalde medische problemen waarbij hij vaststelt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter op 18 februari 2013 werd afgesloten met een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag ongegrond werd verklaard. Deze werd aan verzoeker betekend op 18 maart 2014. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt niet dat verzoeker tegen deze beslissing een beroep heeft ingediend. Door louter naar "medische problemen" te verwijzen toont verzoeker niet aan dat foutief of kennelijk onredelijk werd geoordeeld dat deze problemen geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

De Raad besluit dat de concrete situatie van verzoeker, zoals uiteengezet in zijn in punt 1.1. vermelde aanvraag, door de gemachtigde werd onderzocht.

Op basis van bovenvermeld betoog dat louter bestaat in een stelling die neerkomt op het herhalen van dezelfde argumenten die reeds werden aangevoerd in de verblijfsaanvraag, kan niet worden geconcludeerd dat de wijze waarop de gemachtigde deze elementen en argumenten apprecieerde kennelijk onredelijk is of het resultaat is van een incorrecte feitenvinding of een onjuiste feitenappreciatie. Verzoeker brengt hiertoe geen concrete argumenten aan in het verzoekschrift die de uitgebreide motieven in de bestreden beslissing op ernstige wijze betwisten of weerleggen. Een loutere herhaling van wat reeds werd gesteld in de aanvraag is geen ernstige weerlegging van de relevante concrete motieven dienaangaande.

Waar verzoeker nog betoogt dat het onderbreken van een schooljaar in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid, stelt de Raad vast dat verzoeker dit element niet uitdrukkelijk heeft aangehaald in zijn in punt 1.1. vermelde aanvraag zodat de gemachtigde er ook geen rekening met kon houden. De Raad wenst te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de elementen en stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt, wat in deze niet het geval is. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

De Raad wijst er tenslotte op dat buitengewone omstandigheden niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... De Raad van State stelde verder "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3). De elementen die verzoeker aanhaalt, met name het verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie en verankering in België zijn dus in beginsel elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, minstens weerlegt verzoeker dit geheel niet. De beoordeling van de gemachtigde ligt dan ook in lijn met de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. Verzoeker toont met zijn

verwijzing naar de elementen uit de aanvraag niet aan dat daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. De Raad wenst er voorts nog op te wijzen dat deze elementen nog steeds het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zoals in de bestreden beslissing ook wordt gesteld.

3.6. Er kan worden besloten dat verzoeker met zijn betoog – dat neerkomt op het louter opnieuw opsommen van de redenen die hij naar voor heeft gebracht in het kader van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging – op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Evenmin toont verzoeker aan dat de gemachtigde op een kennelijke onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, heeft geoordeeld dat: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”* Er wordt geen kennelijke wanverhouding aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing. Nu de aanvraag onontvankelijk werd verklaard, diende en kon de gemachtigde niet overgaan tot een gegrondheidsonderzoek van de aanvraag.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet, evenmin blijkt dat de eerste bestreden beslissing werd genomen met miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of het evenredigheidsbeginsel.

De Raad stelt tenslotte vast dat verzoeker verder geen middelen aanvoert die concreet tegen het bestreden bevel zijn gericht, zodat dit bevel gehandhaafd blijft.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES